

forbindelse igennem EU-samarbejdet og igennem FN-samarbejdet. Det synes jeg i realiteten man skulle bakke op omkring.

Man må også prøve at sætte tingene lidt på plads. Dansk politik angående Taiwan er jo defineret i EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. I en erklæring, der er udstukket fra 1988, ligger en række retningslinjer i forhold til Taiwan. Jeg er enig i, at man godt kan begynde at se på de retningslinjer, og det nævnte udenrigsministeren også i redegørelsen. Det er vi meget tilfredse med. Men det er altså nogle retningslinjer, som den forrige borgerlige regering med daværende udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen var med til at vedtage i EU. Dem er der uden tvivl behov for at få kigget på, og derfor er det et godt initiativ, der er blevet taget.

Men når vi siger etkinapolitikken, hvad er det så, vi egentlig taler om? Jo, etkinapolitikken indebærer bl.a., at en anerkendelse af Taiwan som selvstændig stat, som Dansk Folkeparti ønsker, jo i realiteten er det samme som ikke at anerkende Kina som en selvstændig stat. Begge stater kan jo ikke anerkendes samtidig.

Der er det rette spørgsmål jo, om det er det, man skal gøre – for det første når Taiwan ikke har henvendt sig til Danmark for at blive anerkendt som selvstændig stat. For det andet: Hvordan opnår man det bedst mulige resultat for Taiwan? Er det ligesom at sige, at nu anerkender vi jer som selvstændig stat, selv om I ikke ønsker det? Det tror jeg er en forkert måde at se tingene på.

Det er klart, at det er en balancediskussion, hvornår man opnår det bedste resultat, en balance mellem Kina og Taiwan. Jeg synes, det ville være drønærgerligt, hvis Danmark medvirkede til at ødelægge chancerne for at få en god, demokratisk og fredelig løsning på den dialog og den udvikling, der er. Det ville da i hvert fald være skadeligt.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige, at vi alle er meget fascinerede af den udvikling, der har været på Taiwan, og vi støtter kulturelle, økonomiske og handelsmæssige forbindelser. De skal styrkes. Vi støtter den udvikling, der er i gang derovre, også selv om vi ikke har været der, men jeg kan forstå, at flere af Dansk Folkepartis medlemmer har været der for nylig. Det er jo godt og glædeligt.

Kl. 17.30

Afslutningsvis skal jeg blot sige, at vi ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, som er frem-

sat. Men jeg vil gerne sige til Dansk Folkeparti, at hvis det var sådan, at man lidt tidligere havde nævnt, at vi havde rådighed over 22 mandater ekstra i Folketinget, ville det jo have været meget rart at vide, for det er jo i realiteten det, som hr. Peter Skaarup har givet os.

Dansk Folkeparti siger: Hvis Socialdemokraterne vil stemme for noget, så stemmer vi også for, og hvis Socialdemokraterne stemmer imod, så stemmer vi også imod. Det er en helt ny praksis fra Dansk Folkeparti, og jeg vil egentlig gerne vide det på forhånd næste gang, for det kan jo føre mange interessante resultater med sig. Men tak for den tilkendegivelse, det synes jeg er meget interessant.

Så håber jeg i øvrigt, at vi kan få en debat her, hvor vi ikke begynder at sige, at der er nogle, der ikke støtter Taiwans udvikling, og andre gør. Det er simpelt hen en forkert og fordrejet debat. Vi ønsker alle sammen at støtte et demokratisk Taiwan, men spørgsmålet er, hvilke midler vi kan tage i anvendelse i den sammenhæng, og der synes jeg egentlig, at udenrigsministerens redegørelse var ganske fornuftig.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det var jo en noget tam omgang. Budskabet var, at Socialdemokratiet ikke gør ligesom Dansk Folkeparti, der siger, at de gør, ligesom Socialdemokratiet gør. Men Socialdemokratiet gør, ligesom regeringen gør. Så bliver nettoresultatet, at både Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet gør, ligesom regeringen gør.

Selv om der egentlig var et flertal i Folketinget, der ville noget andet, så kunne det ikke blive sådan, fordi alle deponerer deres handlefrihed hos udenrigsministeren. Det er lidt ynkeligt, vil jeg sige til hr. Kofod. Det må man jo erkende.

Mystikken breder sig jo, når hr. Jeppe Kofod siger, at han ikke kan støtte indholdet i det forslag til vedtagelse, som SF, Kristeligt Folkeparti og Enhedslisten har fremsat. Han har lige stået og sagt, at han går ind for at udbygge samarbejdet økonomisk og kulturelt og alt muligt andet, sådan forstod jeg det. Det er en af de ting, der står i forslaget til vedtagelse. Hvorfor kan hr. Kofod ikke støtte det?

Der står jo kun gode ting, som jeg går ud fra hr. Jeppe Kofod er enig i. Hvorfor kan man så ikke støtte det forslag til vedtagelse?